

Anul 63

Seria II-a

Nr. 674

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri

23 noiembrie 1960

8 pagini

15 bani

Marea familie

— ...Rămâneți cu bine și să veniți la inaugurarea gospodăriei noastre colective!...

Iată un salut tot mai obișnuit. Îl rostesc mai toate delegațiile de țărani muncitori care vizitează gospodăriile colective și se conving de avantajele muncii unite. Mai mult decât un simplu salut de despărțire, este un angajament înflăcărat. Admirația oaspeților față de cele văzute la colectivității-gază culminează cu acest: „Vom face și noi gospodărie colectivă. În curând veți fi invitații noștri la inaugurare”.

Sînt cuvinte rostite și de întovărășii din Cărpeniș, raionul Titu, la vizitarea cîtorva gospodăriilor colective din raionul Călărași. Era prin septembrie. Iar acum, în noiembrie, întovărășirea din Cărpeniș s-a transformat în

gospodărie colectivă. La fel s-a întîmplat și cu întovărășii din Băneasa, raionul Giurgiu, care i-au vizitat în timpul treieriișului pe colectivității din Ceacu. Toate cele cinci întovărășiri agricole din Băneasa s-au unit deunăzi, la 20 noiembrie, într-o singură gospodărie colectivă.

Marea familie colectivă primește la sînul ei noi și numeroși membri. Recent s-a încheiat colectivizarea raionului Oltenița. Între Jiu și Olt, au fost inaugurate într-o singură zi patru gospodării colective: la Brădești, Coțofenii din Dos, Dioști și Balș. Potrivit știrilor sosite din toate colțurile țării, sectorul socialist în agricultură se lărgeste necontenit. Astfel, în răstimpul de la 30 iunie la 31 octombrie a.c., în gospodăriile agricole colective s-au înscris 102.337 familii cu 293.884 hectare teren agricol.

La inaugurarea gospodăriei colective „30 Decembrie” din satul Cărpeniș, raionul Titu: pionierii aduc un cald salut părinților lor care au pășit pe drumul muncii unite, (fotografia de sus). Prima dare de seamă a constiinței de conducere proaspăt ales, este unanim aprobată prin ridicare de mîini. (fotografia din mijloc). Hora colectivizatorilor este cea mai veselă din cîte s-au jucat pînă acum la Cărpeniș. (fotografia de jos).

S-A FĂCUT GOSPODĂRIE

Foaie verde, bate vînt
Mă gîndesc la mai de mult
Cum am fost, iar azi cum sînt
Cînd se desprimăvăra
Nu aveam unde ara
N-aveam nici plug, nici ogor,
Pămîntul boierilor
Îl munceam tot supărat
Și flămînd și dezbrăcat.
Astăzi cu toții, măi frate,
Avem drepturi, libertate,
Avem și plug și ogor,
Pămîntul nu mai e al lor.
Unde-aveau boierii moșie
S-a făcut gospodărie.

Cules din satul Congaz,
raionul Tulcea, de la ION
MARIN

AVEM CASA ÎMBELȘUGATĂ

Frunzuliță de migdal
La poalele unui deal
E sătucul meu natal,
Fost sărac și oropsit
Pînă-n ceasul mult dorit
Cînd scăparăm de ciocol,
De robie și nevoi.
Viața noastră s-a schimbat
Că Partidul ne-a nvățat
Laolaltă să lucrăm
Și rod bogat s-adunăm,
Avem casă îmbelșugată
Cum nu a fost niciodată.
Iar dăscălița din sat
Slovele ne-a învățat.
Seara facem șezători;
Citim, spunem ghicitori,
Cîntăm și ne-nveselim
De viața ce-o trăim.

Auzită de la NICA
DOMNICA din satul An-
ghinești, regiunea Pl-
tești, de VASILE ISPA-
ȘOIU.

În grădinița de copii din comuna colectivizată Vădeni, raionul Brăila, cei doi gemeni Viorela și Ghiță ai colectivului Ștefan Ciocan se bucură alături de toți ceilalți copii de o îngrijire cu adevărat părintească.

IN PRAG DE IARNA PRIN SATELE RAIONULUI RUPEA

Situat între dealuri domoale și văi largi, mănoase, cu sate mari, arătoase și oameni harnici, deschiși la vorbă și buni la fapte, raionul Rupea este aproape de inima podișului ardelean, alăturându-se „familiei” raioanelor complet cooperativizate.

Așezămintele de cultură găzduiesc multiple manifestări culturale la care participă mii și mii de țărani muncitori mai dornici ca oricând să asculte conferințe, să asiste la spectacole artistice sau cinematografice, să citească o carte bună. Din rîndul țărănilor muncitori au apărut artiști amatori neîntrecuți, pasionați pentru artă și care mijlocesc pătrunderea în masele largi a cîntecului și jocului, a teatrului și artelor plastice. La recenta expoziție organizată în centrul de raion, în cadrul concursului bienal, 10 artiști plastici amatori au expus peste 120 lucrări de pictură, grafică, sculptură, artă aplicată. Lucrările lor au fost văzute și apreciate de 3.560 oameni ai muncii. La concursul cultural-sportiv din acest an s-au prezentat 12 formații corale, 17 brigăzi artistice de agitație (anul trecut au activat numai 4), 36 echipe de dans și mulți soliști vocali și instrumentiști. Echipa de joc din Dăișoara, finalistă pe țară la cel de al V-lea concurs, ne-a reprezentat, anul trecut, cu cinste la un festival ce a avut loc în țara vecină și prietenă, R. P. Ungară, unde a reunit un frumos succes.

Planul de măsuri întocmit de comitetul executiv al sfatului popular raional privind munca culturală de masă pre-

vede o largire simțitoare a activității căminelor culturale și bibliotecilor în perioada de iarnă. În viitor se va pune mai mult accent pe conținutul muncii culturale — una din indicațiile importante ale Congresului al III-lea al P.M.R. — pe legarea și mai strînsă a acestei activități de sarcinile politice și economice concrete ale raionului.

Intr-adevăr, acest lucru se impune în perioada care urmează, deoarece mai sînt încă unele comune și sate din raionul Rupea unde, deși există condiții, activitatea culturală de masă bate pasul pe loc. Ce folos, de pildă, că la Drăușeni, directorul căminului, Iobb Gyerko, stabilește planuri săptămînale de activitate, dacă nu le și realizează? Planurile prevăd informări politice, seri literare, jocuri distractive pentru tineret, conferințe variate etc., încît în fiecare zi, la cămin să aibă loc o manifestare culturală. Toate acestea însă rămîn scrise doar pe hîrtie. La căminul cultural au loc, din cînd în cînd, repetiții ale formațiilor artistice și atît. La Drăușeni se desfășoară o intensă muncă de lămurire a țărănilor muncitori pentru colectivizarea totală a comunei. Oare munca culturală nu poate veni în sprijinul acestei importante acțiuni? Fără îndoială că întreaga activitate culturală ar putea fi axată pe problemele colectivizării complete a satului. De ce nu se organizează aici vizite la gospodăriile agricole fruntașe din apropiere, la Homorod, de pildă, de ce nu se popularizează, prin diverse forme ce stau la dispoziția conducerii căminului,

succesele, viața nouă, frumoasă, a colectivităților? Colectiviști fruntași ca Iosif Vereș, Alex. Peter, Ștefan Bleneși și alții nu au fost invitați niciodată la căminul cultural să vorbească despre viața lor îmbelșugată, despre munca în gospodăria colectivă.

În satul Fintina, de la începutul anului nu a mai fost înregistrată nici un fel de activitate la căminul cultural. Directoarea Iudith Gall, cu domiciliul (și activitatea!) la centrul de comună Hoghiz, nu se deplasează și în satul aparținător, ca și cum acolo nu ar exista aceleași cerințe culturale, ca și cum oamenii nu ar fi dornici să participe la o viață culturală bogată, plină de conținut. La Căța sau în satul Palos, întîlnim aceeași situație care dovedește că directorii căminelor culturale nu s-au preocupat așa cum se cuvine de organizarea mai intensă a muncii culturale de masă în perioada de iarnă.

Intelctuali de la sate — în fiecare comună activează 10-18 profesori și învățători — trebuie să contribuie și mai mult la intensificarea activității culturale, transformînd căminul în a doua școală satească. Dacă lucrurile se vor petrece însă ca în comuna Dacia, unde profesori și învățători ca Georgeta Partament, Mihai Zulfăr, Gabriela Ticaș și alții se consideră absolviți de sarcinile culturale mulțumindu-se doar să consemneze în registrul de activitate că au citit presa, că au cîntat din acordeon, sau că au participat la antrenamente de volei cu elevii, rezultatele vor continua să fie slabe.

Trebuie amintit că nici secția de învățămînt și cultură a sfatului popular raional și nici casa raională de cultură nu s-au preocupat îndeajuns de controlul și orientarea activității culturale din satele raionului. Casa de cultură a pus foarte puțin accentul pe îndrumarea metodică, deosebit de importantă pentru ridicarea nivelului activității culturale și asigurarea unui conținut la înălțimea actualelor sarcini.

În satele raionului Rupea perioada de iarnă trebuie să înregistreze o activitate culturală bogată, permanentă și variată. Prezența zilnică a unor mase cit mai largi de oameni la căminul cultural, antrenarea lor la cercuri de cultură generală sau agrozotehnice, formații artistice, organizarea unor manifestări de masă, pline de conținut, constituie pentru activiștii culturali îndatoriri de cinste. „...Fiecare sarcină dată de partid — se arată în raportul tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la cel de-al III-lea Congres — fiecare apreciere sau indicație privind un sector sau altul al activității de staț să formeze obiectul unei munci politice vii și combative, pentru ca cei cărora le sînt destinate aceste indicații să le cunoască și să le însușească pentru a putea să le aplice cit mai bine în viață”.

ȘERBAN RĂDULESCU

După-amiaza și seara la colțul roșu

Multe lucruri bune, pline de învățămînt, înfățișează expoziția agricolă raională de la Sf. Gheorghe, dar, parcă un colț al ei este vizitat cu mai multă luare aminte decît toate celelalte. Este acela deasupra cărui stă scris cu litere mari: „Vă prezentăm pe cea mai bună dintre cele mai bune, una din cele 18 gospodării milionare ale raionului — colectiva din Angheluș”. Pe panouri mari se arată că fondul de bază al acestei gospodării colective a crescut în 1960 la 3.340.000 lei, că în acest an s-a însoțit de opt ori mai mult porumb decît în anii precedenți, că pricepuții legumicultori (aceasta e una din ramurile cele mai însemnate și rentabile ale gospodăriei) au recoltat 45.000 kg de varză la hectar și că oile de rasă țigăie au ajuns să dea anual pînă la 3,4 kg lînă de fiecare animal.

Astfel de date și altele pot fi găsite însă nu numai la expoziția agricolă (unde — ce-i drept — ele sînt însoțite și de mostre sau „probe”, cum li se spune pe acolo). De ele pomenesc și dările de seamă ale activiștilor culturali din Angheluș. Pentru că asemenea date încununează și strădaniile lor, îndreptate către sprijinirea producției.

Căminul cultural din Angheluș consideră munca educativă în rîndul colectivităților ca sarcina sa cea mai de seamă. Pentru ca activitatea culturală să fie cit mai apropiată de aceia cărora le este menită, o parte dintre activiștii căminului au fost trimiși să lucreze în permanență la colțul roșu, a cărui activitate este cuprinsă în planul de muncă al căminului cultural. Cei citiva intelectuali ai satului, în frunte cu învățătorul Dombi Ludovic, colaboratori ai gospodăriei colective în lupta pentru producții mari, organizează seri de discuții, scurte expuneri asupra muncii și întrecerii de peste zi a bri-

găzilor și echipelor, fac scurte recomandări de cărți, inițiază — în încăperea primitoare a colțului roșu — jocuri distractive, concursuri-fulger de șah etc.

Albinăritul și creșterea păsărilor se dezvoltă pe zi ce trece în gospodăria colectivă. Ca atare la colțul roșu se organizează tot mai des convorbiri între zootehniști și colectiviste, în legătură cu metodele moderne de stupărit, îngrijirea păsărilor, obținerea unei producții sporite de ouă și carne, combaterea epizootiilor etc.

Pentru iarna ce începe, se prevede ca la colțul roșu să se organizeze, pe rînd, cu fiecare brigadă și echipă, convorbiri cu tema: „Pentru ce vom lupta în 1961”. Aceste convorbiri sînt menite să înfățișeze țelurile stabilite prin planul de producție al gospodăriei, în lumina indicațiilor Plenarei C.C. al P.M.R. din 31 octombrie — 1 noiembrie 1960. Printre temele acestor manifestări se numără și următoarele: „Să lărgim suprafața cultivată cu porumb de siloz”, „O agrotehnică corespunzătoare culturilor irigate”, „Soiuri noi de cereale pe ogoarele gospodăriei noastre”, „Creșterea efectivului de vaci și a productivității lor în 1961”.

Și în comuna Arcuș, colțul roșu al gospodăriei colective cunoaște, vreme de 5-6 ore, după amiaza și seara, o înflăcărare deosebită. Biblioteca comunei se îngrijește ca în fiecare zi colectivității să schimbe aici cărțile citite. Grafice noi despre dezvoltarea viitoare a gospodăriei colective în 1961 au împodobit de curînd spațioasa încăpere. Colectivul de muncă de aici, condus de învățătorul Domokos Imre, își desfășoară activitatea de zi cu zi pe baza unui program săptămînal. „Astă-seară, se discută despre sfecla de zahăr” (sau despre cereale, cartofi, creșterea vițelilor din

prăsilă proprie, îngrășarea rapidă a porcilor); vorbele acestea schimbate între colectivități ce pășesc pragul colțului roșu sînt semne că acolo se organizează o activitate concretă, legată — prin diferențele ei manifestări — de fiecare dintre ramurile de producție mai însemnate. Cu regularitate au loc audițiile la radio. Jurnalul satelor, sfaturi pentru țărani muncitori, tribuna fruntașilor din gospodăriile colective — sînt emisiuni binecunoscute la Arcuș.

În citeva rînduri colțul roșu al g.a.c. din Arcuș a fost gazda unor schimburi de experiență între activiștii acestor mici, dar harnice instituții culturale din raion. Conferențieri, lectori, bibliotecari au vizitat ogoarele și fermele gospodăriei și au asistat apoi la manifestări cu prețios conținut educativ, ținute la colțul roșu sau la locul de muncă al colectivităților. S-a dat atenție mai ales organizării muncii culturale la locul de producție. Aceste schimburi de experiență dovedesc preocuparea neîntrepută a secției raionale de învățămînt și cultură pentru îndrumarea activității colțurilor roșii, preocupare sprijinită cu multă înțelegere de către conducerea gospodăriilor colective din raion.

„La expoziția agricolă raională nu se pomenesc, firește, nimic despre toate acestea. Dar la Angheluș, Arcuș, Chileni, Ilien, Ozun, la sediile gospodăriilor colective și la locurile de muncă răspîndite pe întinderi mari, solia cărții, a agrotehnicii înaintate, a culturii pentru cei mulți, este purtată cu vrednicie de oameni care contribuie la obținerea acelor producții mari pe care le admiră vizitatorii expozițiilor agricole.

T. GHEORGHIU

Două cămine culturale fruntașe

De curînd, în cadrul unui seminar raional s-a făcut clasificarea căminelor culturale din raionul Tulcea pe baza activității depuse. Pe primul loc s-a situat căminul cultural din comuna Filimon Sirbu, care a primit și steagul de cămin cultural fruntaș pe raion, iar pe locul doi s-a clasat căminul cultural din Isaccea.

În ultima perioadă căminele culturale din aceste localități desfășoară o bogată activitate cultural-educativă în rîndul maselor largi de țărani colectivști.

Consiliul de conducere al căminului cultural din Filimon Sirbu (director Cristea Nicolae), organizînd temeinic activitatea, a programat o serie de manifestări interesante. Într-o lună s-au ținut peste 10 conferințe, iar în fiecare sîmbătă au loc informări politice.

Interesante sînt, de asemenea, și audițiile colective de radio, recenziile, serile literare și serile de basm.

Un aport însemnat la desfășurarea în bune condiții a muncii culturale din acest sat îl aduc intelectuali. Dr. David Anastasescu, de pildă, ține numeroase conferințe, informări politice, este instructorul echipei de teatru și ajutorul instructorului brigăzii artistice de agitație.

O atenție deosebită se dă în cadrul căminului cultural, muncii artistice, la care iau parte aproape 100 de artiști amatori. Brigada artistică de agitație are un nou text și repetițiile sînt în toi. În curînd această brigadă va da spectacole la sediu și în satele vecine.

În momentul de față toate formațiile artistice se pregătesc cu seriozitate pentru a participa la cea de-a 3-a ștafetă culturală din anul acesta organizată de sfatul popular raional.

Și la Isaccea domnește aceeași atmosferă de muncă încordată în cadrul tuturor formațiilor artistice, pentru a participa la ștafeta culturală.

Demn de remarcat este că echipele artistice au întreprins anul acesta peste 15 turnee în satele din împrejurimi. Astfel au fost la Niculitel, Ștefan Gheorghiu, Somova, precum și în Luncași și Rachelu din raionul Macin.

Corul care numără aproape 100 coriști, are în repertoriu peste 30 de cîntece. Echipa de teatru are în repertoriu 7 piese, printre care „Într-o seară de toamnă” și „A dat greș”, iar în prezent repetă piesa „În peșteră”.

Nici cu munca cu conferințele, informările politice, serile culturale, căminul cultural din Isaccea nu stă mai prejos. Aici s-au ținut în luna septembrie peste 10 conferințe.

De curînd a avut loc la căminul cultural, în prezența a peste 180 de țărani colectivști, o interesantă „Călătorie pe hartă”. Tov. Ion Salopă din colectivul de conferențieri, a vorbit despre statele din Africa și Asia care au sfîrșit jugul colonialist.

În prezent conducerea căminului cultural se preocupă de organizarea unui interesant concurs „Cine știe cîștigă”, avînd ca temă: Directivele celui de-al III-lea Congres al P.M.R.

AUREL MUNTEANU
metodist la Casa Raională de
cultură Tulcea

Recitatorul artistic Emil Dumitru de la Casa de Cultură Balș

O discuție importantă, actuală și binevenită

Scrisoarea apărută în revista „Albina” din 9 noiembrie, semnată de tov. Gheorghe Oprea, președintele colectivei din Ștefan Vodă, regiunea București, mi-a atras atenția în mod deosebit.

Gospodăria noastră colectivă se află într-o regiune în care, am putea spune, creșterea animalelor și mai ales a vacilor de lapte constituie una din îndelungurile de bază. În multe gospodării colective din Constanța, Craiova, Galați și altele, se găsesc vaci cu lapte cumpărate din reg. Stalin.

Aceasta firește că ne bucură. Cumpărarea de vaci cu lapte de mare randament dovedește preocuparea colectivităților de a traduce în fapte indicațiile date de partid și guvern. Fermele de animale sînt aducătoare de mari și permanente venituri bănești și noi care ne-am convins de mult de acest adevăr, înțelegem dorința tuturor de a dezvolta acest sector de producție.

Dar oare cumpărările sînt singura cale în această privință? Firește că nu. Este doar începutul, după care urmează cea mai frumoasă și folositoare acțiune: munca de selecție pentru crearea unui nucleu propriu, sănătos, adaptat la condițiile locale. Este de fapt ceea ce ne-au învățat mereu documentele de partid și în deosebi documentele celui de al III-lea Congres al partidului.

În cele ce urmează voi arăta, pe cit îmi este cu putință în aceste rânduri, ce am realizat noi în această privință. Astăzi, la cele 2.016 hectare teren avem o fermă de vaci de rasa Zimental care cuprinde 220 capete. Ceea ce ne mindrește însă acum, este nucleul de tineret care cuprinde 234 capete.

Următoarea situație dovedește preocuparea noastră în această privință. Din totalul amintit, 52 sînt juninci montate, 66 sînt vițele între 1 și 2 ani, iar 116 sînt vițele oprite pentru prăsilă din acest an. Pentru sporirea numărului de tineret am folosit și următorul sistem. La noi cei mai mulți colectiviști au în proprietate personală cîte o vacă de rasă, bună de lapte. În fiecare an ei obțin viței de la aceste vaci. De ce n-am face schimb cu ei, dîndu-li-se viței masculini în loc de vițele? Schimbul s-a dovedit foarte folositor atît pentru colectiviști cît și pentru gospodărie.

Ce am făcut pentru ca vițele să devină vaci bune, de mare randament? E lucru știut că creșterea și îngrijirea vițelor cere multă răbdare și migală. Greșesc unii care se mulțumesc să spună că vițelul oricum tot crește. Crește, nimic de zis, dar se pune întrebarea: cum, și mai ales ce productivitate va avea?

Pentru îngrijirea vitelor sînt desemnați oameni cu multă

dragoste de această muncă și pricepuți. Fiecare are în grija lui cîte 30 viței și este răspunzător pentru ceea ce face. Rețineri se face după sporul obținut în greutate. Astfel, îngrijitorul devine și în acest fel cointeresat. În privința alimentației, noi procedăm astfel: Pentru vițelușele pînă la două luni folosim sistemul de hrănire prin alăptare. Vițelul e lăsat să sugă pînă la 8 litri lapte pe zi. Considerăm că alimentația prin alăptare și nu la găleată e mai bună. Am fi bucuroși să aflăm și altă metodă, iar dacă se dovedește a fi mai bună, noi ne-o vom însuși. După trecerea celor două luni, vițelul se trece la înțarcare. Treptat, se scade cantitatea de lapte, dîndu-i-se în schimb urzică (făină de ovăz). După trei luni de zile, vițelul este dat la alt îngrijitor. De la această vîrstă, în hrana vițelului se introduce otavă și cîte 800 grame făină de ovăz pînă cînd ajunge la etatea de 6 luni, după care se mărește treptat rația de fin, trifoi și se scade în măsură corespunzătoare țînînd seama de unitățile nutritive, rația de concentrate.

O mare atenție se dă regulilor de igienă. Țesălatul și periatul se fac zilnic, după care urmează plimbarea cca. 2—3 ceasuri în padoc. Viței sînt ținuți într-un grajd amenajat special pentru 120 capete. Grajdul este înzestrat cu adaptoare automate, lumină electrică, ferestre mari, iar așternutul se schimbă de două ori pe zi. Este cunoscut faptul că un vițel crescut în necurătenie și umezeală, nu numai că nu se dezvoltă, dar poate deveni rahitic.

În fiecare lună se face cîntărirea, urmărindu-se sporul în greutate, sporul e trecut imediat în foaia matricolă a vițelului. Asistența veterinară e asigurată zilnic. Cînd se observă, de pildă, că unii viței au rămas mai debili, ei sînt separați și li se dă îngrijire specială, conform indicațiilor medicului veterinar (mărirea rației sau hrănire repetată).

Ce înseamnă selecționarea și crearea unui nucleu propriu de vaci cu lapte? Am constatat bunăoară că în cele mai multe cazuri, vacile provenite din prăsilă proprie dau mai mult randament. Avem un nucleu de 35 vaci care dau în medie cam 20 litri de lapte pe zi și chiar mai mult. Aceasta înseamnă cam 5.000 litri de lapte pe o perioadă de lactație. Calculez acum oricine și va afla ce înseamnă o fermă creată prin selecție. De altfel, trebuie să arăt că veniturile bănești ale gospodăriei provenite din vânzarea laptelui se ridică la 420.000 lei.

GHEORGHE CIOLAN
președinte al g.a.c.
„7 Noiembrie” Codlea,
regiunea Stalin

Cei din Gîrcov doreau să afle cît mai multe despre colectivă. Așa că au trecut și la sectorul zootehnic. Aici, președintele gospodăriei, Gheorghe Zarcu, le-a vorbit despre ferma de vaci, care cuprinde 120 de capete și care le aduce venituri mari.

În mod deosebit s-au interesat despre veniturile colectivităților. Acasă la colectivități, întovărășiții au văzut podurile și hambarele pline. Colectivistul Gheorghe Sprincenatu le-a arătat că din veniturile primite pentru zilele-muncă efectuate în gospodărie și-a construit casă și și-a tras lumină electrică.

Cele văzute la Izbiceni i-au convins pe întovărășiții că în gospodărie se lucrează mai bine și cu mai mult spor. Întorsii în sat, aproape în fiecare seară discutau despre avantajele muncii în colectiv. „Nu-i de ajuns să-ți unești pămîntul spunea el, — ci trebuie să-l lucrezi în așa fel, ca rodul muncii să fie sporit. Și aceasta se poate face numai în gospodăria colectivă”.

Inițierea gospodăriei colective a devenit principalul subiect de discuții la Gîrcov. Organizația de bază P.M.R. din întovărășire a popularizat prin panouri și grafice rezultatele gospodăriilor colective vecine și veniturile mari obținute de colectivități. Comuniștii Mușat Filip, Marin Nicola, Nicuț Popescu și alții au fost printre primii care au făcut cereri de înscriere în gospodărie. Exemplul lor a fost urmat de mulți alți țărani. În luna august s-a ținut adunarea de constituire a gospodăriei colective. Experiența adunată în cei trei ani de muncă în întovărășire și exemplul gospodăriilor colective au convins cele 119 familii să facă acest pas spre treapta superioară, gospodăria colectivă.

M. CHIRCOLESCU

Cuvîntul zootehnistului

Pastelul vieții mele din trecut, nu l-am uitat; și cum să-l uit vreodată?
„O vacă neagră, slabă, la pascut și-n juru-mi iarba mică și uscată...”

Ne așteptau acasă-atîtea guri, privind pe drumul alb către pășune...
Din pirul smuls de prînte arături, prindea nădejdea noastră să se-adune.

Și animalul — ostenit, flămînd, pornea, sub cer, să-și rumege-amăgirea...
Priveam în noapte și-adormeam urînd cu tot amarul ei = obișduire!

Visam cîmpul mănoase și vițel
Și val de miere inundînd știubele...
Dar mă trezeam cu ochi flămînzii și grol
pribeag sărman pe căile lactee...

Lătrau, în noapte, cîinii la chiabur
cînd carele-i, de greu, gemeau pe roate.
Dar scinteiau în negura din jur
privirile flămînde de dreptate!

Noi din amare rădăcini ne-am tras
bogata sevă dulce, hrănitoare;
urmînd Partidu-n luptă, pas cu pas,
am dezlegat belșugului izvoare.

Silim pămîntul să ne dea mereu
mai mult, mai bun; insilozăm porumbul
pe-al roadelor cîntar, ca-n visul meu,
să fie grele vițele — ca plumbul.

Răzbunător pe tot ce-am pățimit,
păstor mă-nalț pe-ntinsurile țării.
Partidul înțelept ne-a poruncit
un nou asalt pe frontu-năstularii!

Să cadă-n hău pastelul din trecut
cu via tristă, costelivă, stearpă...
Cîreada noastră iese la pascut
ca degetele miinilor pe harpă.

GHEORGHE SCRIPGĂ

Pînă la data de 10 noiembrie a.c., colectivității din comuna Vădeni, regiunea Galați, cu ajutorul S.M.T. „1 Mai” din Brăila, au ogorit peste 400 ha. pămînt din cele 720 ha. planificate.

După o vizită la colectivă

Cu cîțiva ani în urmă, cînd în satele Ursa și Izbiceni, s-au înființat gospodării agricole colective, țărani din Gîrcov, raionul Corabia, s-au unit într-o întovărășire agricolă. „Să mai treacă un timp — și-au zis ei — să vedem cum o fi în gospodăriile colective vecine, ce venituri vor avea și dacă ne vom convinge că e bine, atunci vom trece și noi la colectivă...”

Nimic de zis. În întovărășire a fost bine. În fiecare an întovărășiții au recoltat mai mult ca atunci cînd lucrau de unul singur.

Oamenii însă nu puteau rămîne indiferenți la ceea ce se petrecea în jurul lor. Satul Izbiceni, cu o gospodărie colectivă mare și puternică, se află la numai 12 km. de Gîrcov. Unii dintre întovărășiții au rude sau prieteni în Izbiceni,

asa că mai întotdeauna erau la curent cu realizările colectivităților. De mult ajunsese la ei vestea că gospodăria din Izbiceni a devenit milionară, că valoarea zilei-muncă se mărește în fiecare an. Iar în ceea ce privește recoltele, știau că de regulă colectivității îi întrec. Și anul acesta au recoltat 2.200 kg. grîu la hectar, la porumb vreo 3.000 kg. boabe, pe cînd producțiile întovărășiților au fost mai mici cu vreo 400 kg. la hectar.

În primăvara acestui an întovărășiții din Gîrcov au făcut o vizită la gospodăria colectivă din Izbiceni, pentru a se convinge de cele auzite.

Întovărășiții s-au interesat îndeaproape de soiurile de porumb pe care le cultivă, de felul cum sînt întreținute culturile și mai ales de veniturile ce le aduce sectorul vegetal.

Construcții zootehnice ieftine și bune

Deși n-au trecut nici doi ani de cînd a fost alcătuită, brigada de construcții a gospodăriei colective „24 Ianuarie” din comuna Nădab, regiunea Oradea, a acumulat o experiență bogată în construirea adăposturilor trainice, necostisitoare și realizabile în termen scurt.

Brigăzii i s-au asigurat dese și fructuoase deplasări la gospodării colective mai vechi și cunoscute pentru bunele lor rezultate în domeniul construcțiilor zootehnice. S-au organizat vizite la Chișineu-Criș, Sintana, Șimand și Vărsand. Totdeauna în aceste vizite brigada a fost însoțită de președintele colectivei, Dumitru Ispas, și de alți tovarăși, din consiliul de conducere.

Tot ce era demn de reținut, toate detaliile noi și interesante pe tărîmul construcțiilor zootehnice, soluțiile cu adevărat inventive au fost consemnate gospodărește în carnețelele de însemnări. Împrumutînd cîte ceva de la fiecare gospodărie vizitată și avînd în vedere folosirea materialelor locale, brigada de construcții a colectivei din Nădab a izbutit în acest an lucruri mult mai frumoase decît în 1959, cînd era la început de drum. Printre adăposturile de animale date în folosință în această toamnă se numără: o maternitate de scroafe, un saivan pentru 800 oi și un grajd cu o capacitate de 60 de capete, pentru tineretul bovin.

Maternitatea de scroafe este aidoma celei a gospodăriei colective din Sintana: fundația de piatră cu mortar, pereții din cărămidă la bază și din chirpici către grinzii, iar acoperișul din plăci de azbest.

Modelul de saivan a fost luat de la Chișineu-Criș. Este un saivan încăpător, avînd lungimea de 60 metri și lățimea de 12 metri, ceea ce permite folosirea a trei rînduri de jghiaburi de alimentare. Un detaliu cu

totul original și care dovedește multă pricepere este podul-casă al saivanului. Colectiviștii din Nădab și-au dat seama că îmbunătățind modelul de saivan tip Chișineu-Criș, prin adăugirea acestui pod, vor rezolva dintr-o dată două probleme: mai întii problema casei pentru ciobani, cărora li s-a amenajat acolo un dormitor curat și spațios, iar apoi problema căldurii din saivan pe timpul iernii, podul constituînd un bun paravan împotriva frigului.

La construirea saivanului au fost folosite numai materiale locale: pămînt boțit, și lipit pe împletitură de răchită din lunca Crișului Alb și lemn de construcție rurală din pădurea Somoș.

Anul trecut, la construirea unui grajd de vaci pentru 150 capete, constructorii folosiseră lemn de rășinoase cumpărat din regiunea Baia Mare. De astă dată, metrul cub de foioase din pădurea învecinată a revenit cu 170 lei mai ieftin decît metrul cub de rășinoase.

Grajdul pentru 60 de juninci n-a costat nici 10.000 lei. Pereții sînt din boloiți de paie fixați în lese de răchită, iar acoperișul din stuf vechi, recuperat de la unele construcții demolate sau renovate. Această construcție deosebit de simplă și ieftină dovedește că gospodării din Nădab țîn seama de recomandările Consfătuirii de la Constanța privind realizarea de adăposturi necostisitoare și în termen scurt.

Cu asemenea construcții, sectorul zootehnic al gospodăriei colective din Nădab se dezvoltă rapid. După nici doi ani de la inițierea gospodăriei, ferma de vaci numără 123 capete, iar turma de oi merinos, 1.600 capete. Numai din vânzarea laptelui de vacă, a cașului și lînii merinos, gospodăria a realizat în acest an aproape un milion lei.

N. CULCEA

MAISTRII

Fragmente din romanul „Oțelul”, în curs de apariție la Editura Tineretului —

(Urmare din numărul trecut)

Zbirliț, minios, Voicu se plimba prin hală. Trecea de la un cuptor la altul, dădea indicații scurte sau nu spunea nimic, uneori nici nu se uita la felul cum lucrează echipele, dar nu-și oprea nici o clipă merxul. Pașii lui parcă erau mărunți. Își lăcepea plimbarea sa agitată din dreptul cuptorului unu și înainte de a ajunge în dreptul cuptorului patru, când privirile sale aplecate în pământ întâlneau o movilă de dolomită, se întorcea. Mai departe de movilă nu-și purta pașii. Îl văzuse în fața cuptorului cinci pe Crișan și i se părea că dacă ar depăși numai cu un pas movila nu s-ar mai putea stăpîni și s-ar duce drept la dînsul pentru a-l „scutura”. Tînărul încremenise lărăși ca-n zilele trecute în fața unui cuptor, jefuind timpul de lucru. Voicu nu făcea însă pasul pentru că nu avea ce să-i spună lui Crișan. Din senin nu putea să se lege de dînsul. Furia lui nu era altă împotriva lui Crișan, cît împotriva atitudinii acestuia. Parcă se obișnuise, deși nu era mulțumit de fel, cu noile obiceiuri ale tînărului. Era mai degrabă furios că treburile merg prea bine și că nu găsește nici un prilej pentru a se năpusti asupra lui Crișan.

— Nea Voicu! — se auzi în spatele maistrului o voce îngrozită. — Se desupă sticul! O nenorocire!

Era Dumitrașcu de la cuptorul doi. Figura lui exprima atîta disperare încît Voicu nu mai șovăi. Porni imediat spre cuptor, întrecîndu-l pe Dumitrașcu care mai avusese timpul să repete:

— O nenorocire, nea Voicu!

2 MAISTRII

— Nenorocirea unuia, norocul altuia! — filozofă Piculină cu voce mai înceată ca de obicei.

La cuptorul doi, oțelul era încă în perioada de afinare. Dopul care astupa gura de scurgere nu rezistase temperaturii și presiunii oțelului. Metalul îl măcinase pe nevăzute, sfredelise o gaură mică prin care aruncase la început scînteii. Dumitrașcu știa că dopul, ceea ce rămăsese din dop, va fi azvîrlit în câteva secunde de puterea metalului și atunci șuvoiul se va revărsa în gol. Dacă jos erau oameni sau dacă era apă, erupția nu ducea numai la pierderea oțelului... Țipase din răspuțeri: „La o parte!” și alergase după Voicu.

Cînd maistrul ajunse în spatele cuptorului, șirul de scînteii umplea spațiul pe toată lărgimea sa, iar metalul evadează într-un șuvoi gros cît degetul. O secundă numai... Voicu apucă o cărămidă pe care o găsi jos, la îndemînă și fără să se ferească străpunse roiul de scînteii. Nici Dumitrașcu nu-și pierdu firea cînd îl văzu pe maistrul alergînd. În câteva clipe materialele și instrumentele de stingere erau la locul accidentului.

Erupția încetă brusc. Voicu astupase gaura. Parcă o astupa cu mîna. Lîngă el, Dumitrașcu tremura.

— Nea Voicu! — spuse Dumitrașcu. — M-am pierdut cu firea. Cînd am văzut scîrteile... Trebuia să mă reped mai degrabă acolo...

Voicu se încruntă atît cît trebuia:

— A doua oară... cînd îl vezi că-i gata să muște ca șarpele, sări pe el!... Nu-l lăsa să se facă balaur, c-atunci nu mai scapi... Ai făcut bine că m-ai chemat... Ai făcut foarte bine... A doua oară însă... Dumitrașcule! Cine-și pierde a doua oară firea...

Dumitrașcu cu capul în pămînt completă gîndul lui Voicu.

— Știu, nea Voicu... Nu-i oțelar...

— Hm... Oțelar o fi el, n-o fi... dar una-i sigur. Nu-i oțelar de-al lui Voicu!... Așa, pe scurt!

Voicu se îndepărtă spre un loc precis. Nu se grăbea. Mergea însă cu pași mari, apăsați. Pe brațele goale, în câteva locuri, scînteile ciuguliseră din carnea lui. Nici nu simțea. Cînd ajunse lîngă Crișan, tuși scurt, de două ori și rosti prea calm:

— Vino, te rog, cu mine. Numai un minut.

Bătrînul maistrului nu se opri în dreptul cuptorului doi unde

3 MAISTRII

se petrecuse accidentul, ci în fața cuptorului trei, al lui Albu, care era la mijlocul halei, pentru a fi auzit în toate părțile:

— Știi ce faci dumneata? — strigă pe neașteptate Voicu, atrăgînd toate privirile din hală. — Îți bați joc de oțel! — conti-

FAZA INTERREGIONALĂ A FE

Scenă din actul al II-lea al piesei „Răzeșii lui Bogdan” de E. Maftei, în interpretarea echipei căminului cultural din Dolhasca, regiunea Suceava

La Galați, în cadrul fazei interregionale a Festivalului bienal „Ion Luca Caragiale”, și-au măsurat talentele și pregătirea echipe de teatru, colective păpușerești, recitatori și cititori artistici din regiunile Suceava, Bacău, Iași și Galați.

Printre primele, în ordinea apariției pe scenă, ca și în ordinea valorii, este echipa de teatru a căminului cultural din Dolhasca, raionul Fălticeni, regiunea Suceava, care a prezentat piesa în trei acte „Răzeșii lui Bogdan” de Ernest Maftei. Ceea ce a dat spectacolului o deosebită strălucire, a fost autenticitatea. Am văzut o Catinică Dorobăț plină de vervă, convingătoare. Învățătoarea Victoria Holban, participînd la muncă politică pentru cooperativizarea și colectivizarea comunei, a văzut și a cunoscut multe femei asemănătoare Catinicăi Dorobăț și a contribuit la ridicarea multor cețuri de pe ochii oamenilor. Ea s-a identificat complet cu rolul din piesă.

Tovarășul Gheorghe Bîrsan merita laude și ca regizor și ca artist. Ca regizor a știut să dea spectacolului o notă originală, neaoș moldovenească. Prin jocul actorilor s-a simțit mîna pricepută a regizorului (contabil în viața de toate zilele). Actorii amatori de la Dolhasca au prezentat piesa în satele raionului Fălticeni de 19 ori, perfecționîndu-și de fiecare dată interpretarea, ascultînd cu atenție observațiile aduse.

După Catinică Dorobăț în interpretarea echipei din Dolhasca, spectatorii au savurat apariția pe scenă a Catinicăi Dorobăț din Sagna, raionul Roman, regiunea Bacău (echipa colțului roșu al g.a.c. din comună a prezentat „Îndoiala” de Ernest Maftei). Colectivista Elena Andrieș a imprumutat personajului Catinicăi un autentic umor popular. Elena Andrieș se găsește la primul ei rol, dar de pe acum s-a relevat ca un autentic talent. Pe cît de harnică colectivistă, ea este pe atît de bună artistă. Și, nici că i-a fost dor de cei de-acasă! Fiindcă și soțul și feciorul, Costică,

TALENTE din Moldova

se aflau cu ea, chiar pe scenă, ca interpreți.

Despre regiunea Iași trebuie spus că s-a prezentat la faza interregională sub posibilități. Echipa de teatru a căminului cultural din Tomești-Iași, are încă mult de muncă ca să-și perfecționeze interpretarea.

În legătură cu această nereușită, se pun o serie de probleme, asupra cărora conducerea casei regionale a creației populare va trebui să reflecteze serios în viitor. Echipa din Tomești a fost doar frunză! Inseamnă că organele din Iași chemate să îndrume activitatea artistică amatoare s-au culcat pur și simplu pe lauri. Pe bună dreptate spectatorii s-au întrebat: „Dar ce au făcut actorii profesioniști de la Teatrul Național din Iași?”. Este neîndoielnic că fama regiunii Iași, ca regiune cu bogate tradiții culturale, a fost umbrită de acest insucces.

Regiunea gazdă, Galați, a adus pe

De un binemeritat succes s-a bucurat și recitatoarea Leontieș Virginia de la căminul cultural Frumoasa, raionul Cîmpulung

scenă una din cele mai din regiune, cea din Iași care în 1960 a sărbătorit existență, s-a bucurat reia calificată a tovarii Cașu care și în muncă în învățămînt, are un s trei decenii.

Pe parcursul celor zece a prezentat numeroase fi „Cei care rămîn singuri nuntă mare”, „Paznicul multe altele. De la faza pînă acum la cea întrecut chipa și-a îmbunătățit interpretării. La faza r a arătat echipei că trecească pe linia omogenității, a lichidării prin îmbunătățirea nivelului de pregătire al tuturor. Echipa ma de aceste observații 20 de deplasări în comitate cu piesa „Cel din Țențulescu, a șlefuit sp

nu n tarea bat, bună, de greu în p ența

teatru, dar cert este c dreptul numelor unor Traian Suliman și soția lui Zaharia Coman sau l lea nu mai scrie „întovălectivist”. Și la această contribuit și activitatea echipei de teatru.

Mai slab s-a prezentat sei raionale de cultură d pentru că membrii echii muncit, ci pentru că n tați așa cum trebuie. În ment, cu cîteva zile în curs, tovarășul Eugen D zor la Teatrul de Stat s-a ocupat de această e ajutorul dat în pripă n valorificat. Trebuie spus la Galați pușini au fost care au instruit cu dra teres echipe de teatru a

Teatrul de păpuși ca și citirea artistică au fo prezentate la faza interregională la Galați. În de trului de păpuși treb nă în primul rînd continuă a casei regiona populare — Bacău pent rea acestui gen atît de rezultat al unui concurs fost create piese valoro în repertoriul colectivel rești din regiune. Astfel din g.a.c. Horia-Roman c comedia „Animale năz B. Munte, iar casa raion tură Piatra Neamț feerie „Fetița pădurarului”, de amîndouă interpretate la tistic ridicat. De asemen s-a prezentat bine și în c vește recităriile. Cînd V lă, elev în clasa a VII-e na Poduri-Moinești a reci gul „Cum a scăpat Grigic ie”, concurenții prezenți spectatori au uitat de „r au aplaudat din toată în

F. M

4 MAISTRII

nuă el cînd înțelese că toți oamenii din hală își ciuliseră urechile.

Crișan rămase perplex. Credea că maistrul vrea să facă o glumă, dar figura lui era prea calmă.

— Te joci de-a mămăliga! Te joci de-a sîniușul... Vezi dacă... Vezi dacă nu ți s-au rupt nădragii în dos.

Tînărul nu-și credea urechilor. În șapte ani de zile nu auzise de la Voicu asemenea vorbe. Își amintea că uneori Voicu își certa oamenii, poate chiar mai violent, dar numai atunci cînd greșeau:

— Știi ce s-a întîmplat la cuptorul doi? — continuă Voicu care, văzîndu-l intrînd pe Pavel în hală, își întări vocea. — Știi ce s-a întîmplat? Știi ce putea să se întîmple?... Uite!

Voicu își întinse brațele goale, încordate, dar și le retrase imediat. Mușcăturile scînteilor erau prea mici, prea obișnuite. Se rușină că nu-i putuse arăta lui Crișan cîteva rani mari, singerînde și rușinea îi mări și mai mult furia:

— Putea să... Putea să... Mă! Tu știi că oțelul e ca o fiară, dacă-i dai drumul din cușcă, turbează, mușcă, ucide!... Numai două clipe mai trebuiau și ieșea din cușcă...

Bătrînul nu-i mai vorbea lui Crișan. Se adresa tuturor oțelarilor. Își făcea lecția:

— Și asta pentru că dumnealui, în loc să păzească oțelul... în loc să-l plămădească... în loc să-l... fură ca un... își pierde timpul aiurea.

Crișan se îngălbenise. Bărbia îi tremura. Observîndu-l, Voicu se îngrozii. Nici el nu-l văzuse vreodată în această stare pe tînăr. Simți încă o dată în acele clipe că nici un om din hală, că nici un om din uzină, că nici un om din toți pe care-i cunoscuse în viața lui, nici unul nu-i intrase atît de adînc în suflet ca tînărul din fața sa. De aceea îl certa — căuta să se scuze Voicu. Era prea mult fiul său — el, care dorise atît de mult să aibă un fecior — ca să nu-l păzească de furia oțelului. Vocea i se domoli brusc:

— Era să se desfundă sticul la doi... Cînd am ajuns acolo, oțelul izbucnise... Nu zici nimic? — îl întrebă direct pe Crișan, însă cu o dojană pîrintească în priviri.

MAIS

Crișan nu spuse nici un cuvînt la un capăt la altul, îi văzu pe o privirile asupra lui Voicu, apoi c și se duse direct în biroul șefu rotii și dînsul privirile prin hală

— Voi ce vă uitați așa?!... La

Scoase din buzunarul pantalc care-l întrebuița în ocazii rare, că fluieratul acela dădu viață crul. Dintr-o privire, Voicu văz se oprise la cuptorul doi și disc Asculța și dădea încet din cap văzu, își încruntă sprincenele, aș roul său. Nu fără să arunce mai Covaci, care se apropia de deș

Cînd Voicu pătrunse în birou, — Ce-i?... Te-ai supărat? — îl se liniștise între timp. Asta-i obi duit la timp. Multe nenorociri asta...

Crișan era tot palid, deși păr

— Tovarăș Voicu! Eu nu sînt împotriva lecțiilor și sînt primu pe inimă că procedînd astfel, ai

Pe Voicu începea să-l roadă o l

— Cred și eu!... Copilul nu t ulciorul... E degeaba...

Crișan se uita drept în ochii l nesigur. Doar de cîteva ori pînă atîta curaj și hotărîre în ochii

— Nu sînt împotriva educației petă Crișan. — Dar sînt... sînt în Voicu se tulbură. Pentru prima sau așa credea el în clipa aceea.

— Ce vrei să spui?... Incepi ș nedreptate...

— N-am obiceiul să fug de răsp

Zile de concurs

O după amiază călduță de toamnă, de toamnă tirzie cu mult, cu foarte mult soare ce mingie întreaga fire. Pe străzile orașului Constanța animație aproape ca-n timpul verii. Undeva un afiș uriaș atrage atenția trecătorilor, oprindu-i din drum. Discuții. Cineva exclamă bucuros:

— De când țineam eu să asist la un asemenea concurs! Ia te uită. Artiști din patru regiuni. Din București, din Ploești, Pitești și de la noi. Ei, ce zici? Mergem?

— Mai încapе vorbă! Numai să găsim locuri. La un asemenea spectacol vine toată lumea.

— Dragi spectatori! — Prezentatorul se apleacă pentru o clipă, privește peste sala țintită de spectatori și continuă cu voce calmă, sigură. — Teatrul orașului nostru are cinstea să găzduiască timp de trei zile o întrecere artistică pe cât de interesantă, pe atât de populară; faza interregională a Festivalului biennial de teatru „Ion Luca Caragiale”.

Din spatele cortinei răzbat câteva frânturi de glasuri. Sint ultimele indicații de regie înainte de spectacol.

— Ai grijă Sandule. Caută să dai replicile din mișcare. Și tu, Vioricu, fii puțin mai degajat. Curaj. Ei? Gata?

— Gata!
— Cortina!

Festivalul s-a deschis cu piesa „Amicii” de I. L. Caragiale. E jucată de gazde. De echipa de teatru a sindicatului sanitar Constanța. În sală au răsunat primele aplauze. Se rîde cu poftă. Cele mai însuflețite aplauze vin de la spectatorii constănțeni care-și susțin artiștii. În sală sint și mulți spectatori din alte regiuni: artiști amatori care-și așteaptă rîndul să se urce la rampă. Iată-i în primele fotolii pe membrii echipei de teatru a căminului cultural din comuna Lipănești, regiunea Ploești. Privesc atenți la jocul celor de pe scenă. Meritul acestui concurs este și acela că a mijlocit numeroase schimburi de experiență. Fiecare artist amator are

ceva de învățat aici, îndeosebi artiștii căminelor culturale de la sate.

A trecut o zi. Pe scenă se prezintă acum piesa lui B. Gorbatov „Ținerețea părinților”. O interpretează echipa de teatru a unei întreprinderi din regiunea Ploești. Totul merge de minune. Ținăra Atena Mihăescu, care joacă în rolul Natașei și al Lenei, a cucerit sala.

— Foarte frumos! — exclamă cu emoție tînăra Stela Stoica din echipa căminului cultural Cumpăna (Constanța). — Nici nu zici că-s artiști amatori. Foarte frumos! Am învățat astăzi de la acești oameni o sumedenie de lucruri, care-mi vor fi de mult folos. De exemplu, rurile le știu ca pe apă. Cred că suflerul n-a intervenit decît rare ori. Și cită naturalețe în jocul de scenă! Ce mai, merită toate felicitările. În ce ne privește, chiar dacă n-om reuși noi să ne clasăm mai departe, dar sintem bucuroși că am avut ce învăța din acest concurs.

Asemănător vorbeau aproape toți artiștii prezenți în sală. Iar atunci cînd cortina s-a lăsat peste ultimul tablou al piesei „Nila”, prezentată de colectivul sindicatului învățămînt Călărași, comentariile nu mai luau sfîrșit. „Joe de scenă perfect”. „Multă, foarte multă naturalețe”. „Roluri studiate cu grijă”. În spatele cortinei o adevărată cascadă de întrebări și răspunsuri. Întrebă artiștii celorlalte colective, răspund cei din Călărași.

— Cum procedați? Cîte ore faceți repetiție pe săptămînă? Ce faceți cînd lipsește un interpret principal de la repetiție?

— La noi nu lipsește nimeni niciodată de la repetiție.

Iată-i acum pe scenă pe artiștii căminului cultural din Budișteni, raionul Topoloveni. Prezintă cu mult succes piesa „Indoiala” de Ernest Maftel. Aplaudă sala, aplaudă și membrii juriului. Schimbul de experiență a dat, după cum se vede, roade cum nu se poate mai bune. Dovada cea mai bună: calitatea spectacolelor. S-a ajuns de la simpla recitare a rolului, cum era în urmă cu cîțiva ani, la trăirea lui, la acea dezinvoltură firească a adevăratului actor. Pași mari și siguri, care arată dezvoltarea necontenită a artei noastre teatrale de amatori.

S-a stîns ecoul ultimei replici, ca și rezonanța însuflețită a aplauzelor. Cu aceasta s-a tras cortina peste o mare întrecere, la care au luat parte peste 200 de artiști amatori. Spectatorii sint de acum la casele lor, ca și interpreții. Poartă cu toții în suflet momente emoționante, plăcute. Unii din artiști sint veseli. Au aflat că au șanse să meargă la finală. Mare succes. Nici ceilalți nu sint triști. „Au cîștigat cei mai buni”, iată părerea unanimă. Data viitoare, mai știți? Poate că cei care vor ajunge în finală vor fi ei. Totul este să nu se descurajeze și mai ales să nu întrerupă activitatea. Experiența de pînă acum a dovedit că aproape toți cei ce au promovat la faza finală au avut o activitate permanentă, căuțînd să folosească cu multă grijă învățămintele trase la toate fazele de concurs.

Și acum la București!

N. CREANGĂ

PRODUCTIA GLOBALA A INDUSTRIEI SOCIALISTE

88.7 MILIARDE LEI

VA REPREZENTA IN ANUL 1961

13.5% FATA DE REALIZARILE ANULUI 1960

CORESPUNZATOR UNEI CRESTERI CU

ÎN CEA MAI FRUMOASĂ SALĂ DE SPECTACOLE

Faptul s-a petrecut duminică 13 noiembrie a.c.

În imensa, strălucitoare sală a Palatului R.P.R., s-a ridicat în cet, solemn, cortina. Pe scena inundată de lumină a început spectacolul.

Trei mii de colectiviști, trei mii de țărani din Bărăgan și din alte locuri urmăresc, așezați în fotoliile comode, un spectacol inspirat din viața lor! În cea mai frumoasă sală de spectacole a țării! Trei mii de colectiviști, sub cupola magnifică a acestei izbinzi arhitectonice.

Sint mulți ani de cînd, în comuna Poarta, lângă Reghin, am asistat, emoționat nespus, la prima reprezentație de teatru din istoria așezării. Pe scenă, Pepelea juca renghiul atât de popular, cu cuiul său, în ciuda lui Arvinte.

Pe atunci, fiind copil, latura tristă a realității celorlalte trăiri nu mă împiedicase să trăiesc din plin victoria lui Pepelea cel isteț. Mai tîrziu, avînd prilejul să asist la alte și alte reprezentații, înțelegînd în progresie geometrică, dînd și ele revoluției noastre culturale acel aspect de impenetrabilă și largă ascensiune spre culmi, mica serbare de sfîrșit de an din acel mic sat, a căpătat o semnificație deosebită și la amintirea ei nu mă pot împiedica să nu-i trăiesc azi, după atîția ani, partea ei tristă.

O șură dărăpănată și în mijlocul ei scena așezată pe patru butuci și inconjurată pe laturi de cîteva covoare țesute de casă. În fața cortina închisă din două cearșafuri. Spectatorii, apoi, strînși ciotcă în jurul ei, dinspre curte, din șură, iar cei mai mici agățați de grinzii pînă sus, sub acoperișul de șindrilă. Actorii emoționați, neîndemnativi, ca butucii pe care se ridică scena, cu mustați de lînă albă atît de nepotrivite încît au stîrnit de la început o mare animație în „sală”. Dar replicile, rostite înțel de sufler, redate tremurător de actori, mișcărilor lor pe scîndurile de brad. Naivă și de neînțeles mi se pare acum emoția mea veche. Dar am trăit-o. Sincer și în întregime, alături de mulțimea ce asculta ca și mine. Pentru că la un moment dat pe minusculul pătrat a început să se infiripe o acțiune. Și comunicarea s-a petrecut. Contactul cu „sala” s-a înfăptuit. Au fost uitate mustațile uriașe ale lui Arvinte, nu se auzea suflerul, nici nu se vedea cum îl împingea învățătorul de cot, pe Pepelea. Spectatorii alegeau esența. Le era sete de mult... Cred că ar fi trăit și iluzia că se află într-o adevărată sală de teatru,

dacă ar fi cunoscut așa ceva vreodată.

Astfel am asistat, astfel s-a consumat prima scîlpire a artei, pe-o scenă jalnică, într-o șură mizeră, într-un sat de cîmpie. Era o manifestare strict izolată. Nu știu să se fi repetat. Dovadă că oamenii din sat n-au uitat-o și ani în șir au pomenit de ea.

Dintr-un document al secției culturale raionale am aflat, în 1951, că-n primul trimestru al anului au avut loc 16 reprezentații de teatru. În repertoriu: 6 piese. Se dădea și o listă de actori amatori. Toți țărani. Formația de dansuri din Poarta răzbișe pînă la regiune și dansase în fața a mii de spectatori. În sat aveau și sală de spectacole. Am înțeles că flacăra culturii s-a aprins și vîpaia ei luminează din plin satul în care odinioară a licărit stîneasă, într-o șură săracă.

Sint astăzi, după cîte știu, peste douăsprezece mii de cămine culturale în satele noastre. Cu mii se numără cinematografele, cu sutele de mii numărul artiștilor amatori, cu milioanele numărul celor care aplaudă un joc măiestru, o replică iscusită, un cor pe voci mixte. Am văzut minunatele edificii culturale, adevărate reușite artistice, din Cujmir, Cetate, în Oltenia, Ditrău, Deda — pe Mureș, Orășoara, Mădăraș, am văzut clădiri modeste sau arătoase, în toate comunele prin care am cîntărit, în care se aflau biblioteci, o scenă, șiruri de bănci, cabine de proiecție, decoruri și recuzită, fruse de machiaj și caiete de repetiție.

Cum să nu mi se pară atunci uriașă distanța străbătută, în ce unități de măsură să pot cuprinde naiva închipuire de spectacol de-acum un sfert de veac? Ce dimensiuni pot să-i dau acum, în această zi, cînd sub cupola uriașei săli a Palatului R.P.R. răsună aplauzele a trei mii de colectiviști subliniind reușita unui spectacol, cînd acești bărbați și aceste femei trăiesc în satul de astăzi, în dimensiunile vaste ale socialismului?

Mă gîndesc dacă n-am spus adevărul prea mult, ridicînd vechia amintire la rangul de licărire. Nu, nu a fost nici măcar atîta. Mi s-a năzărit.

S-a răsfrînt asupra acelei vechi amintiri, scoțînd-o din întuneric, lumina de acum și ei li datorez totul. Festivalul din noua sală, a Palatului R.P.R. m-a făcut să simt o dată mai mult ce vaste dimensiuni are biruința revoluției noastre culturale...

ȘTEFAN LUCA

În cadrul fazei interregionale ce a avut loc la Galați, s-au prezentat și cititori artistici. În fotografie: Ecaterina Iordache de la căminul cultural din Suhaia, raionul Dorohoi

I 5

tă mai întîi în hală, de emișcați, atenți, își oprișcare scurtă se întoarse ei. Acesta neliniștit, își eodată, se răsti la toți:

fluierul său mare, pe ai cu atîta putere de par-Oamenii își reluăru lutul e în ordine. Pavel echipa lui Dumitrașcu. ii era obiceiul. Voicu îl duse după Crișan în bio privire la cuptorul lui

n îl privi drept în ochi. ă cam aspru Voicu, care meu. Omul trebuie zguintîmpinat eu cu școala

-și mai revenise în fire. otriva școlii matala, nici e poate să jure cu mina at multe primejdii.

ală. Totuși mai îndrăzni-e bătut după ce sparge

oicu și maistrul se simți nci tînărul se uitase cu care-o faci matala — re-riva nedreptății.

i se tulbura în fața cuiva,

cu vorbe marl... Rușine,

ere, tovarășe Voicu. Dum-

6 MAIȘTRII

neata m-ai învățat. Și m-ai învățat atît de bine încît a rămas o lege pentru mine, nu o lege, un obicei... Dimineața am cercetat fișa de materiale pentru cuptorul doi. Toate materialele erau de calitate. N-am cîntărit fiecare gram cu mîna, pentru că nu acesta e rostul meu.

— Spui c-ai verificat fișa... Da, dar vezi...

Voicu nu-și mai continuă fraza. Bănuiala îi dispăruse pentru că nu mai era bănuială. Crișan reluă trist:

— Descărcarea cuptorului doi nu s-a făcut sub supravegherea mea.

Acesta era adevărul. Descărcarea cuptorului și înfundarea sticului se făcuseră sub supravegherea inginerului Bontaș și controlul cădea în seama lui Voicu. Crișan putea fi vinovat numai dacă ar fi primit sarcina specială să controleze cuptorul după deșarjare.

— Uite ce-i, feciorule! Nu știu dacă ești sau nu ești vinovat... Adică... Trebuie să înțelegi că oțelul e viclean și crud, că nu poți să te joci cu el...

Crișan nu ezită. Voia să spună tot ce simțea:

— Dumneata ai fost nedrept. Puteam să dau explicația asta, acolo, în mijlocul halei...

— Și de ce n-ai făcut-o? — întrebă revoltat Voicu.

— Pentru că... pentru că țin la dumneata... mai mult decît îți dumneata la mine...

Crișan ieși imediat pe ușă. Voicu rămase înmărmurit. Simțea noduri în gîtlej.

„Nu-i adevărat, feciorule. Aici greșești!... Dacă ai ști de ce te-am certat... Dacă-ai ști în cine mi-am pus toate nădejdiile mele!... Toate...”

Voicu se duse încet spre cuptorul lui Covaci. Incepea deșarjarea. Simțea nevoia să vadă oțelul. Rămase atît de aproape de șuvoi, încît Spiridon care-l pîndea de la cuptorul trei, se gîndea că nu i-ar trebui decît un brînci ușor și s-ar prăbuși drept în oală. Șuvoiul de oțel parcă se zvîrcolea în sufletul bătrînului maistru.

Cronica evenimentelor internaționale

Pentru negocieri rodnice în problema dezarmării generale și totale

Faptul cel mai remarcabil petrecut săptămîna trecută în Comitetul Politic al O.N.U. după reluarea recentă a dezbaterilor, îl constituie prezentarea unui proiect comun de rezoluție a 11 țări neutre (al căror număr s-a mărit acum la 12). Autorii acestui proiect propun Adunării Generale a O.N.U. să proclame o serie de directive care să constituie baza unui acord cu privire la dezarmarea generală și totală și fac apel la reluarea tratativelor în scopul încheierii, într-un timp cât mai scurt, a unui acord cu privire la dezarmare, în condițiile unui control internațional rezonabil și eficace.

Reprezentanții țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, precum și numeroși reprezentanți ai unor țări neutre, s-au pronunțat pentru adoptarea acestui proiect de rezoluție, care deși are unele

scăderi, conține totuși un minimum necesar de prevederi, care ar putea sta la baza unui tratat cu privire la dezarmarea generală și completă. În același timp însă, reprezentanții țărilor occidentale în frunte cu S.U.A. încearcă pe toate căile și prin fel de fel de mașinațiuni să îndrume problema dezarmării pe o linie moartă.

Demascînd această poziție, V. A. Zorin, reprezentantul U.R.S.S. a arătat că întrucît S.U.A. zădărnicesc și de astădată realizarea unei înțelegeri constructive în problema dezarmării generale și totale, unica ieșire din situația creată este convocarea în martie—aprilie 1961 a unei sesiuni speciale a Adunării Generale la nivelul șefilor de guverne și de state, în vederea unei noi examinări a acestei probleme.

Manevre agresive ale S. U. A.

Dictatorii din Guatemala, Nicaragua, Bolivia și din alte țări ale Americii Latine, protejați ai cercurilor guvernante ai S.U.A., au zile negre. Răscoalele populare deslănțuite în aceste țări clatină serios pozițiile favorizilor Washingtonului. Dictatorii sînt îngrijorați și ca întotdeauna, ei și-au îndreptat și de astădată privirile spre cei ce-i protejează — monopolistii din S.U.A. Aceștia din urmă n-au rămas cu brațele încrucișate. Ei au trecut la acțiune, hotărînd să facă o „demonstrație de forță”.

În acest scop, din ordinul președintelui Eisenhower, în Marea Caraibilor au fost trimise un port-avion și torpilare de escadră. Recenta acțiune militară a S.U.A. în Marea Caraibilor urmărește un dublu scop. Pe de o parte ea este menită să ajute ma-

rionetele Washingtonului din Guatemala și Nicaragua să lichideze răscoalele populare. Pe de altă parte, Pentagonul încearcă să accelereze pregătirea unei agresiuni împotriva Cubei.

Au trecut însă timpurile cînd flota maritimă americană putea să-și asume nestîngherită rolul de jandarm internațional. Popoarele din America Latină și în primul rînd poporul cuban nu pot fi intimidate.

Prietanii Cubei nu au permis imperialiștilor americani să innăbușe Cuba prin blocada economică, prin foame. Ei au ajutat și ajută poporul cuban să-și apere independența și libertatea, așa că măsurile agresive întreprinse de cercurile guvernante din S.U.A. împotriva Cubei sînt sortite eșecului.

Realități capitaliste

Milioane de oameni măcinați de foame

Referindu-se la situația masei țărănești din America Centrală și de Sud, presa progresistă din această parte a continentului american, folosește adesea expresia „sub nivelul de trai omenesc”. Într-adevăr, așa cum subliniază și savantul brazilian Josus de Castro, în cartea sa intitulată „Geografia foamei” — America Latină este bintuită de o foamete cronică, deși bogățiile acestui continent sînt incalculabile.

Dar, să dam cuvîntul faptelor. Ele arată că viața masei țărănești din țările Americii Latine se desfășoară, de la naștere pînă la moarte, sub stigmatul foamei, al unei mizerii cronice. Din cele 12 milioane de locuitori ai Columbiei, jumătate trăiesc în condiții de semifoamete endemică deși, după aprecierile specialiștilor, solul acestei țări poate îndestula 110 milioane oameni. Foametea face ravagii și în Brazilia. Regîmul de mare proprietate funciară și de exploatare care predomină în agricultura Venezuelei face ca peste 500.000 de familii țărănești să se găsească într-o stare de cumplită mizerie și ignoranță. Lipsa de școli în mediul rural apare grăitor din faptul că din aproape cinci sute de mii de copii de vîrstă școlară, numai 33.400, adică 6 la sută, frecventează școlile, iar în regiunea mexicană Queretare, mortalitatea infantilă atinge proporția monstruoasă de 453 la mie. Exemple de acest fel se întîlnesc pretutindeni în America Latină.

Și mai grea este soarta populației indiene. În Chile, populația băștinașă (indienii) care

se ridică la 280.000 oameni, trăiește în condiții economice, sociale și politice dramatice. Gazetarul Pablo Ibanez de la ziarul brazilian „Terra Livre” povestește îngrozit cele văzute în Peru. El scrie: „În munții peruvieri, de jur împrejurul splendidului lac Titicaca, vegetează o populație masivă de indieni. Ei sînt vlăguți de foame, exploatați crîncen și lăsați în părăsire din punct de vedere social. Am văzut copii umflați de foame, dar n-am văzut școli; am văzut castele ale latifundiarilor și în jurul lor vîgăuni săpate în stîncă, unde trăiau indienii; n-am văzut doctori dar am văzut mulți leproși. De aceea, durata medie a vîrstei populației indiene este între 32 și 40 ani. În munții Anzi, copiii nu beau niciodată lapte după întărcarea lor; un copil din trei moare înainte de a împlini un an. În Ecuador, indienii nu consumă carne decît în zilele de sîrbătoare sau cu prilejul morții întîmplătoare a vreunui animal”.

„Deși sînt exprimate prin cifre seci, toate aceste relatări cuprind tragedia a zeci și zeci de milioane de oameni din „civilizata” lume capitalistă, oameni sugrumați de mizerie, oameni care nu au avut niciodată pîinea asigurată. Ei trăiesc o viață infernală într-o regiune a globului incintătoare și plină de bogății neasemuite. Bogățiile acestea nu aparțin însă adevăraților stăpîni — popoarele Americii Latine — ci monopolurilor din S.U.A. și marilor feudali și capitaliști autohtoni.

P. TĂTARU

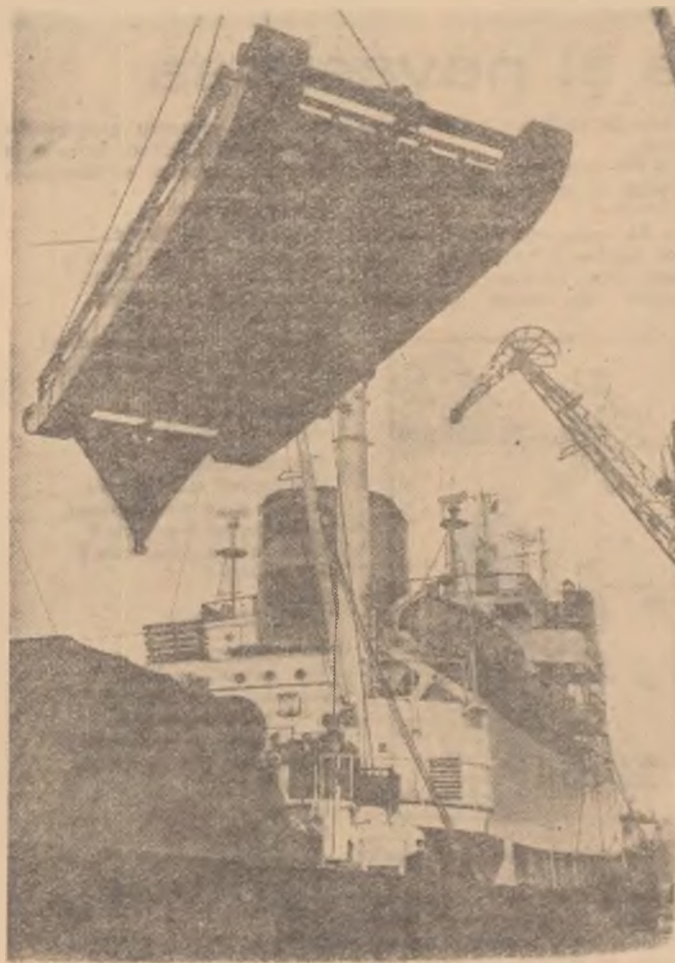
Actualitatea în imagini

In zilele noastre se desfășoară ultimul asalt al oamenilor de știință pentru definiția vîrstă hărții globului pămîntesc: „Asaltul Antarctidei”.

Un rol determinant în desăvîrșirea explorării acestui continent al ghețurilor veșnice, situat la Polul Sud al pămîntului, l-au avut și-l au cercetătorii sovietici. Încă din 1955 s-au început lucrările pregătitoare pentru organizarea unor baze sovietice necesare cercetărilor științifice în Antarctica. Astfel, un grup de 70 de oameni de știință și cercetători sovietici, sub conducerea lui Mihail Somov a debarcat pe tîrmul Mării Davis și la începutul iernii antarctice din 1956 a constituit împreună cu echipajele a două motonave „Obi” și „Lena” stația „Mirnii”.

Acum, la Leningrad, se fac pregătiri pentru trimiterea celei de a șasea expediții antarctice sovietice.

In fotografie: Încărcarea sîniilor pe motonava „Obi”.

Patrioți francezi, foști comouani, membri ai mișcării de rezistență și foști internați în lagărele naziste, protestează la Mourmelon (Franța), împotriva noii invazii a militaristilor vest-germani în Franța. In fotografie: patrioți francezi, în costumele de deținuți, împart populației orașului, afișe.

Milițieni cubani iau în primire Fabrica de zahăr Soledia din provincia Las Villas (Cuba), aflată pînă de curînd sub controlul S.U.A.

Cu HA! și CU titec

Manole și nevastă-sa

Către seară, Manole și nevastă-sa Lisaveta s-au înapoiat acasă de la colectivă. Astăzi au avut spor, nu glumă. Manole a lucrat la ateliere, iar Lisaveta ca de obicei la vaci, la grajduri.

— Sînt obosită, Manole, glăsuie nevasta. Astăzi vreau să mă culc mai devreme.

— Eh, prea obosită n-ai cum să fii, Lisaveto, că doar greul l-au tras vacile. Ele sărmanele au dat laptele, ele cu ochii me-reu la vișei... Și apoi nici nu e bine să te culci prea devreme. Uite, nici eu nu mă culc.

— Și ce vrei să faci?
— Dau o raită pînă la cooperativă să mai ciocnim un păhărel și să stau de vorbă cu ai lui Axinte, cu Vasile și cu alde Grigore.

— Atunci mă reped și eu pînă la tușa Maria să mai stăm la taclale, că n-am văzut-o de multă vreme.

Manole rămase o clipă în cumpănă, își trecu degetele prin păr și rosti:

— Măi femeie, ai spus doar că ești ostenită! Ce rost are să bați drumul pînă la tușa Maria? Stai mai bine acasă. Dă de mîncare păsărilor. N-ai și tu atîta ambiție? Să fii frunțașă și acasă, nu numai la gospodărie.

— Atunci, ajută-mă.
— Ei asta-i! Care va să zică la colectivă poți hrăni singurii zece vaci și acasă, la opt găini ai nevoie de ajutor! Halal frunțașă!

Manole își luă scurta din cuier și-o aruncă pe umeri, spunînd:

— Și dacă tot ești în curte la găini, vezi și ce-i cu porcul.

— Manole, ce-ar fi să hrănești tu porcul?...

— Dar cine țî-a spus, soro, să-l hrănești?... Trebuie doar să-l speli și să cureți cocina în care stă. De hrănit, lasă că am eu grijă să-ți spun cînd viu înapoi...

Manole dădu să iasă. Din prag se răzgîndi și se întoarse:

— Dacă vrei, eu n-am nimic împotriva, du-te la tușa Maria. Du-te și roag-o să-ți împrumute mătușorul cel mare să mătură puțin curtea, că nu mai țin

minte de cînd n-am mai măturat-o.

— Păi n-ai cum să ții minte, fiindcă de măturat, tot eu am măturat-o.

— Ei, lasă, măi femeie, nu te mai supăra și tu pentru orice fleac. Doar între soț și soție nu trebuie să existe tocmeală.

O dată mătur eu, altă dată mături tu...

— Dar tu încă n-ai măturat!...

— Păi, dacă nu mi-a venit rîndul!... Zău, nevastă, eu nu înțeleg ce fel de frunțașă ești tu, cînd te tocmești pentru fiecare treabă. Vrea bărbatul să bea un păhărel la cooperativă cu tovarășii de muncă, și nevasta nu-i îngăduie!...

— Ți-am spus eu că nu-ți îngădui?...
— Ei, uite. Eu nu te mai țin de vorbă. Vreau să termin mai repede și să te culci devreme.

Vino să te sărut. Așa... Acum cere-ți iertare că m-ai supărat... și să n-ai nici o grijă, că nu te uit. O să ciocnesc un păhărel și pentru tine...

Duminică la căminul cultural a fost șezătoare. Printre altele,

cel care prezenta programul a pus cîteva ghicitori, la care cei din sală trebuiau să răspundă.

Prezentatorul:
Frunzuliță trei fasole
Eu am un vecin, Manole.
Cum se știe prin vecini,
Are-n curte opt găini.
Cine are grijă oare
Să le dea mereu mîncare?
Cine face treaba asta?
Ei, vecinul?

Sala:
Aș!... Nevasta!

Prezentatorul:
Tot vecinul meu din sat
Are-un porc bine-ngrășat.
Cine oare-l îngrijește?
Cine face treaba asta?
Ei, vecinul?

Sala:
Aș!... Nevasta!

Prezentatorul:
Tot vecinul bunăoară
Are-o curte mărișoară.
Cine mătură gunoiul
Tot trăgînd cu mătușorul?
Cine face treaba asta?
Ei, vecinul?

Sala:
Aș!... Nevasta!

Prezentatorul:
Dacă dînsa face treaba
El ce face? Stă degeaba?

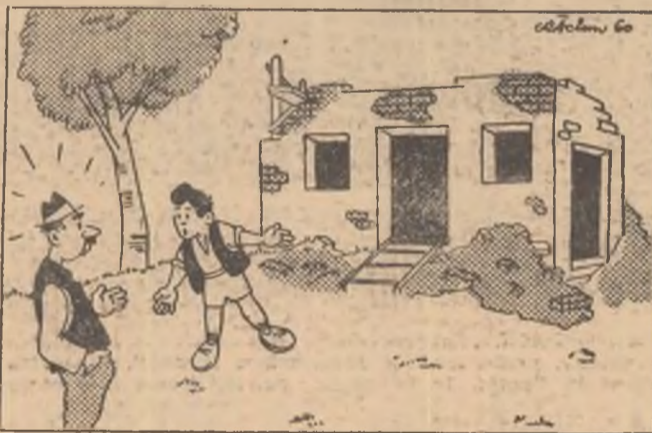
Sala:
Ei? Muncеște berechet
Toată seara la Bufet.
Și închină cîte vrei
Păhărele-n cinstea ei,
Tot urîndu-i fără grabă
Ca să aibă spor la treabă.

— Ei, Manole — îi zise femeia luni spre seară — te-așteaptă oamenii la cooperativă să ciocniți un păhărel!...

— Ai, răbdare, Lisaveto — se oțări el — întii să hrănesc porcii și păsările. Doar n-o să le faci tu pe toate. Că pe urmă află iarăși satul... Și...

I. AVIAN

Construcția căminului cultural din comuna Liteni, raionul Turda, a început acum 7 ani și nici în prezent nu este terminată.

Curiosul: — Cînd s-a început lucrarea asta?

Copilul: — Nu știu, că pe vremea aceea nu eram născut!

(Desen de C. CRĂCIUN)

TAINA COMORII

— Măi băieți, voi rideți de mine, îi maștra nea Marin Oprea, pe vreo cîteva tineri băieți și fete. Băieții însă, vesele, îl îndemneau pe bătrîn să privească.

— Uită-te mai atent, nea Marin — nu vezi niște bani? Sînt mii și mii de lei. Fug așa ca niște năluci, pe undele Balasanului și nici că-i putem prinde.

Cel care vorbea, Minei Gorboreanu, un tînăr colectivist din Băilești, desena în aoleași timp cursul Balasanului.

— Și ce aveți de gînd să faceți? întrebă nea Marin.

— Ce să facem? Să pescuim banii.

— Și să luați voi toată comoara?

— Nicidecum, o împărțim

cu cei care ne vor ajuta să oprim cu un dig Balasanul și să nu-l mai lăsăm să care suțele de mii de lei în Dunăre, în lămurii pe bătrîn Adela Pascu.

★

— Ai prins ceva bani, nea Marin? îl întrebă Gheorghe Udrea, un tînăr hazliu cu care nea Marin căra cu targa pămînt pe digul Balasanului.

— Deocamdată am prins un guturai, zise rîzînd bătrînul.

După cîteva luni s-a încheiat și „pescuitul” banilor din Balasan și s-a strîns comoara.

— Și era mare, comoara aia? a întreat un curios.

— 585.000 lei.

— Măi, măi, că mult pește au mai prins!

— Ce pește, măi omule? N-a fost pește, ci aur. Cine spune că nu mai sînt comori, să vie la noi, la Băilești, să-i dovedim contrariul, a zis Ghenciu Oprea, președintele colectivei.

Omul cel curios a dezlegat taina comorii din Balasan. N-a fost nicidecum pește, ci aur curat. Nu credeți? Întrebați-i pe colectivștii din Băilești, regiunea Craiova, cît porumb boabe au scos din tarlăua de 100 de hectare de porumb hibrid, irigate cu apă din pîrîul Balasan și veți afla taina comorii, cum am aflat-o și eu.

I. TERBESCU

Colectiviștii din comuna Sintana, regiunea Oradea, au obținut de pe terenurile irigate o producție de porumb știuleți de peste 8.000 kg. la hectar.

— Să vezi ce succes o să aibă conferențiarul ăsta!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Datorită slabei organizări, pe ogoarele colectivștilor din comuna Ciocănești, raionul Călărași, arăturile adînci sînt mult rămase în urmă.

— De dimineață ne tot gîndim, cum să facem să terminăm și noi la timp cu muncile astea...

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Îngîmfatul

Știu eu unul... unul care, Cît ar fi ziua de mare, Îl auzi zicînd mereu:

— Eu!
Vorba asta, repetată,
Are darul că-l îmbată
Și ca-n orice beție
(Cred că fiecare știe!)
Se visează dumnealui
Că-i buricul satului,
Că-i făcut dup-un tipar
Intr-un... singur exemplar
Și că toate, se-nțelege,
El le face, el le drege,
Glăsuind, în chip de leu:

— Eu!

Nu privește, ce i-ai face,
Nici încolo, nici încoace,
Și dac-ar privi un pic,
Tot nu vede mai nimic
Căci mereu e-nconjurat
De un „Eu...” multiplicat
Ce nu-l lasă (nici puțin!)
Să-l ajute pe vecin
Cu o vorbă, cu un sfat,
De cumva, s-a încurcat,
Și nu-l lasă, mai ales,
(Asta cred că-ați înțeles!)
Ca să-i ceară dumnealui
Ajutor vecinului
De cumva, doamne ferește,
Se întîmplă și-o greșește!

Strigă, chiar cînd dă de greu:
— Eu!

Prin cuvîntul arătat
(Moștenire de-aruncat!)
Dînsul stă legat și-acuș,
Ca vițelul de țăruș,
De-o mentalitate care
Nu mai are
Căutare!
Uită, astfel, că acum
Satul merge pe alt drum
Și mai uită, prin urmare,
Înc-un lucru, mi se pare:
Că scăparăm de nevoi
Preschimbînd pe EU în NOI!

STELIAN FILIP

Conducerea întovășirii din comuna Tomșani, regiunea Pitești, nu a luat măsuri pentru protejarea livezii împotriva dăunătorilor.

(Coresp. Bulcă Ion)

— Nu mai roade la pomul ăla că îți cade în cap. Ce, nu mai ai și alții?!

(Desen de PALL)

MOMENTE

Evidență

— Tovarășe Matei, uite în ce hal ai adus înapoi cartea la bibliotecă. Paginile pătate cu sos de tocăniță, cu lapte, cu bulion și cu ciorbă.

— Te rog să nu mă jignești! Cartea asta n-am adus-o eu, tovarășă bibliotecară. Cartea pe care am citit-o eu s-a pătat cu sos de sarmăluțe, cu iaurt și cu zeamă de vișini. Altă dată să ții evidența exactă a cititorilor, nu să arunci vina pe alții!...

Grozav mecanic!

— Tractorul ăsta reparat de dumneata îmi amintește de jocul de șah.

— Cum așa?...
— După primele mișcări, au început să cadă piesele, și după o oră a ajuns la remiză!

În doi timpi se rezolvă!

— Dumneata faci parte din colectivul gazetei de perete?

— Da!
— Păi se poate? Gazeta e neschimbată de trei luni. Uite aici, tocmai din luna august.

— Aveți dreptate. Măi loaneee, măi, ia vino aici cu cerneala și pe deasupra lui „august” scrie „noiembrie”, ca să fim la zi!

AL. VIANU